

ДЕЙВИД
ЛЕВИТАН

НЕ МЕ НАПУСКАЙ

ДЖЕНИФЪР
НИВЪН

enthusiast
Teen'sBooks

ДЕЙВИД
ЛЕВИТАН

НЕ МЕ НАПУСКАЙ

Превод от английски
Светлана Дичева-Христова

ДЖЕНИФЪР
НИВЪН

София, 2023

Take me with you when you go

© 2021, David Levithan and Jennifer Niven

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition published by arrangement with Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC.

Не ме напускай

Дејвид Левитан, Дженифър Нивън

© Светлана Дичева-Христова, превод, 2023

© Яна Аргиропулос, дизайн на корицата, 2023

© Enthusiast – запазена марка на „Алто комуникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2023

ISBN 978-619-164-525-1

*Докъдето ме отведеш,
дотоам мога да ти вярвам.*

The Smashing Pumpkins*,
“Porcelina of the Vast Oceans”

---

* Американска алтернативна рок група. — Б. пр.

Тема: Ти. Липсваща

От: e89898989@ymail.com

До: b98989898@ymail.com

Дата: понеделник, 25 март, 12:12, Източно стандартно време

Скъпа Беа,

Не ти се сърдя. Не те обвинявам. Но мисля, че ми дължиш обяснение. Знам, че те няма. Всички знаем, че те няма. Мисля, че от момента, в който мама влезе в стаята ти и я намери така, както си я оставила, разбрахме какво се е случило. Колко изискано ги беше пратила на майната си и нея, и Дарън, с перфектно оправеното легло. То изглеждаше така, сякаш никога никой не е спал на него. Сякаш въобще никога не си била тук. Колко пъти те бяха навиквали да оправяш това легло? Колко пъти беше отказвала? (Подсказка: Отговорът и на двата въпроса е едно и също число.) А сега: беше зарязала всичко без следа и проблем. Без бележка. Без гума. Знам. Защото търсих.

Не бях аз този, който намери стаята ти така. Седях си на масата в кухнята и се опитвах да ям зърнената закуска по начин, който да не гразни Дарън. Изведнъж мама изпищя името ти. После — отново и отново, първо ядосано, после някак различно — може би десет процента уплашено. (Страхът беше максимум около десет процента.) Признавам, че не съм мислил много за това, тъй като никоя сутрин не минаваше без вие двете да се скарате. Дарън също не вдигна поглед от препечената си филия. Но тогава мама връхлетя в кухнята и се хвърли право отгоре ми.

– Къде е сестра ти? Веднага ми кажи къде е.

Ако бях на твое място, щях да отговоря нещо от рода на „Откъде, по дяволите, да знам?“ или „Не е ли малко рано за тези глупости, мамо?“. Но е факт, че аз не съм ти, така че веднага започнах: „Не знам, не знам, не знам — защооооо?“. Звучах виновно, тъй като се опитвах да звуча невинно.

Тогава тя се обърна към Дарън и каза нещо от сорта на: „Тя си отиде“, а той отвърна нещо от сорта на: „Как, по дяволите, може да си отиде?“.

В отговор предприехме семейно пътуване до твоята стая. Тогава видях леглото ти и си помислих: *Уоу, тя наистина се е чупила*. Нямах намерение да кажа нищо повече от това, но те забелязаха, че се оглеждам, и Дарън мигновено ме хербаризира и попита какво липсва. Изтъкнах, че раницата ти не се вижда никъде и че учебниците ти сега са подредени до кошчето ти за боклук. (Колко хитро.) Освен това най-големият шок беше, че телефонът ти беше оставен върху скрина. Вероятно нарочно, за да не можем да те проследим.

Мама и Дарън се държаха така, сякаш, за да се стигне до това заключение, бяха необходими кой знае какви познания, така че разпитът се възобнови. Аз не се поддадох обаче. Или чакай — предполагам, че леко се огънах. Но те бързо осъзнаха, че зад това привидно пропукване на непукизма ми не се крие нищо. Ти също не ми беше оставила никакъв ключ. Те продължиха да ме врънкат — нямаше какво друго да правят, или поне нищо друго, което да им хрумне — но в този момент бяхме стреснати от някакъв клаксон отвън. И ще призная — въпреки че не се изненадах, че те няма, се изненадах, че Джо е пред къщата ни и идва да те вземе.

Защото това означаваше, че ти си напуснала и него. Вероятно няма нужда да описвам засадата, която последва.

Дарън изтъкна бедния Джо от колата и го завлече в кухнята. Накара го да седне и започна да го засипва със сто-

тици въпроси. И на Джо, както си седеше там, изведнъж му просветна, че приятелката му е изчезнала.

Ти си неговият живот, Беа. Знаеш го. И от всички хора на света се намери един Дарън да му каже, че животът му си е излязъл през вратата. Последно сбогом. Въпреки че Дарън крещеше на Джо да гледа само него, Джо продължаваше да гледа към мен, молейки ме да му кажа, че това всъщност не се случва, че имам тайно съобщение от теб — координатите на място за среща, където ти го чакаш. Всичко, което можех да направя, беше да поклатя отрицателно глава.

Накрая мама и Дарън останаха доволни от неосведомеността на Джо. И знаеш ли какво? Фактът, че Джо не знаеше нищо, ги вбеси още повече. Сякаш бяха възмутени от това колко несправедливо си постъпила с него, сякаш винаги са били най-големите фенове на Джо. И честно казано, те вероятно го харесват повече, отколкото харесват теб или мен. Но това не може да се смята за постижение. Мама всъщност каза на Джо: „Сега виждаш каква лъжкия може да бъде“, сякаш бяха от една и съща страна, сякаш му даваше някакъв майчински съвет. Изобщо не загрявах какво става.

Но истината е, че от момента, в който мама започна да излиза с Дарън, се бях отказал да я разбирам. А да разбереш Дарън, е много по-лесно, но не бих казал, че ми е от голяма полза. Когато нещата не стават на неговата, той крещи. Известно ти е. Учтиво им напомних, че е време да тръгвам за училище, така че трябва да изтичам горе и да си взема нещата. Чувствах се зле, че оставях Джо сам с мама и Дарън, но изглежда, нямаше друг начин.

В момента, в който стигнах до стаята си, знаех точно къде да търся. Предполагам си мислела, че ще ми отнеме повече време, но не стана така. Знаеш точно какво намерих. И това, което не намерих. Виж, не те обвиня-

вам, че си взела парите. Изобщо не съм изненадан, че си ги взела. Всъщност ще ти призная, че имам повече от едно скривалище. Ти знаеше за скривалището, за което аз ти казах, и никога не бих сложил там нещо, което да не ми е приятно да откраднеш. (Няма да го нарека „вземане назаем“, въпреки че съм сигурен, че това е начинът, по който искаш да го приема. Не очаквам нищо да ми се върне.) Докато вдигах подноса с бейзболните карти, големият въпрос не беше дали си ограбила малкия си брат. Въпросът беше дали си ми оставила нещо в замяна. И ти беше. Този имейл адрес.

Ще призная, дори не знаех, че съществува подобен *шано* мейл. Уверявам те, че никой друг не знае за този адрес и (както виждаш) създадох свой собствен, само за теб, на който да ми пишеш. Тук са ми ясни правилата за обвързване. Ако ти си беше тръгнала, без да ми оставиш начин да се свържа с теб, никога нямаше да ти простя. Никога. Но това е добре, мисля. Стига да ми кажеш какво се е случило.

Мама и Дарън бяха твърде заети да задават въпроси на Джо, за да забележат как се вмъквам обратно в кухнята. В интерес на Джо, той също атакуваше с контравъпроси — обадили ли са се в полицията? Опитали ли са да се свържат със Слоун? Липсваше ли някоя от колите им?

Последният въпрос накара Дарън да изхвърчи от стаята с поглед, който ясно показваше, че ще гържи Джо лично отговорен, ако някоя от колите е изчезнала. Докато Дарън проверяваше, мама каза, че не, никой няма да вика полиция. Беатрикс не е била отвлечена. Тя не била в опасност. Или ако е била в опасност, това било нейна проклета вина. „Трябва да отидем на училище“, повторих аз. Но не получихме разрешение да тръгваме, докато Дарън не се върна, казвайки, че колите са си в гаража. Не подказах, че и двата комплекта ключове лежах на кухненския плот, което би му спестило търчането.

Джо и аз бяхме свободни да тръгваме. Не казахме нищо, докато вървахме към колата. Все още се страхувахме, че мама и Дарън може да ни чуят. Едва когато бяхме в безопасност в колата и си слагах колана, Джо попита: „Наистина ли я няма?“. И трябваше да кажа, да, май така изглежда. Бях ти ядосан тогава. Защото Джо трепереше. Не искаше да го видя, че плаче. Той не искаше да бъде такъв човек, не и в собствената си кола. Но бяхме там, аз седях на мястото, което винаги беше твое. Сякаш ме беше изпратила да му кажа, че се разделяте, и нямаше значение, че зарязваш и мен. Защото Джо беше този, когото трябваше да вземеш със себе си, но ти не го направи. Ясно е, че дори не си го попитала. Не знам какво толкова ти е направил, за да заслужи това.

Не му казах за имейл адреса. Дори когато ме попита дали знам как да те намеря. Кръвта е по-гъста от водата предполагам. Освен това оставя и много по-упорити петна, ако ме разбираш. Вкопчихме се в надеждата, че Слоун ще знае нещо, че си ѝ оставила някакви инструкции. Може би си у тях, чакайки да те намерим там.

Джо и аз се опитахме да ѝ се обадим и да ѝ изпратим SMS, но нямаше никакъв отговор. Че не отговаря на мен, почти можех да разбера — не би било изключено мама и Дарън да вземат телефона ми, за да те проследят. Но да не отговаря на обажданията на Джо? Нямах представа защо не му отговаря. Опитах се да окуража Джо, като му казах, че не ти е за първи път, че наричаш тези бягства „излизане в почивка“, но никога не си стигала толкова далеч. Като по времето, когато нае онази хотелска стая в Кълъмбъс* и обърна надолу с главата провежданата тогава научна конференция, докато един от съветниците не се оплака, че разсейваш екипа му. Мислех, че тази новина ще накара Джо да се почувства по-добре, но той никога не беше чувал нито една от тези истории и това само го накара да

* Град в щата Охайо. — Б. пр.

се почувства още по-виновен. Случайно подчертах колко малко те познава. Което беше странно, защото беше логично да смятам, че той би трябвало да те познава по-добре от мен заради цялото време, което беше прекарала с него през последните две години.

Възможно е да не съм бил много убедителен, когато му казах как винаги си се връщала. Защото онези други пъти не бяха като този. Не знам как да го обясня. Видях леглото ти и знаех, че си планирала да си отидеш завинаги. Фактът, че си почистила скривалището ми, го потвърди. Не би направила това, освен ако наистина, ама наистина не си имала нужда, нали?

Джо и аз отидохме на училище и бях убеден, че ние двамата знаем нещо, което никои друг не знае — поне не още. Всички се мотаеха наоколо и си мислеха, че все още си с нас, че все още си част от училището. Е, да, представям си как казваш, че съм станал център на внимание. Но някои хора наистина се взираха в мен.

Джо каза, че ще потърси Слоун, а аз казах, че ще направя същото, въпреки че от гледната ми точка на първокурсник щеше да бъде по-трудно да проследя някой по-голям от мен. Сигурен съм, че някой детектив би попитал: „Е, какво ще кажеш за идеята да потърсиш Беа, когато отидеш на училище?“. Но никои от нас не мислеше сериозно, че можем да те открием там. От всички места по света това беше последното, където би потърсила убежище.

Терънс ме чакаше пред шкафчето ми както обикновено. И аз го целунах за здравей както обикновено. Той както обикновено ме попита как съм. И си помислих: Ето откъде се започва. Само да кажа на някой друг, и ще започне новата реалност.

Исках да го излъжа. Но в същото време, ако нашето семейство ме е научило на нещо, то е, че лъжите ще се върнат, за да те преследват, и че хората са по-опрощава-

щи в началото отколкото в момента, в който разберат, че си ги лъгал през цялото време. След като видях какво стори току-що на Джо, разбрах, че искам да избегна да причиня подобно нещо на Терънс. Затова му казах кратката версия. Направих така, че тя да звучи по-малко сериозно, отколкото вероятно беше. Но не се преструвах, че няма проблем. Освен това не му казах нито за скривалището, нито за липсващите пари, нито за този имейл адрес. Обещавам, че няма да кажа на никого за тези неща.

Терънс беше загрижен — попита ме дали съм добре, попита ме дали може да направи нещо. Казах му, че съм отворен за предложения и че изпитвам много различни чувства едновременно: че съм тъжен и объркан, и странно облекчен, и дълбоко неспокоен. Тъй като е добричък, Терънс се престори, че разбира. Той има някои проблеми със семейството си, от сорта на „не казвай, че е гей“, но никога не съм му позволявал да прозре колко монументално объркано е нашето семейство.

Целунахме се за довиждане както обикновено. Влязох в сутрешните си часове. В твоя чест не внимавах. (Знам, че това не е честно. Знам, че те е грижа за някои неща.)

Сега е обяд и аз съм пред един от компютрите в библиотеката, като съм убеден, че госпожа Голдсмит не поглежда през рамото ми и не вижда какво пиша. Слоун все още не е намерена, въпреки че Джо е говорил с хора, които са я виждали в училище днес, така че знаем, че тя не е някъде с теб. Мисля, че Джо е разочарован от това, но за мен то е единствената част, която има смисъл. Горкият Джо. Горката Слоун. Горкият аз. Осъзнаваш колко трудно ще бъде това, нали? Осъзнаваш ли с какво ме остави? И макар че, предполагам, съм щастлив, че ми подари възможността за искрено отричане („Наистина, Дарън, нямах представа!“), ако ми беше дала малко време за подготовка, също би било хубаво. И ако ми беше казала едно „довиждане“. Щеше

ми се да се бяхме сбогували. Но засега ще се задоволя с това да ми кажеш къде се намираш. Ако ми се доверяваш достатъчно, за да ми дадеш този имейл, трябва да ми се довериш достатъчно, за да ме уведомиш къде си и че си добре. Ако не първото, то поне второто.

На теб ти е лесно — можеш да си представиш къде съм. Можеш да си представиш какво точно правя. Знаеш на кой компютър съм — на същия, на който ме намираше през цялата година, когато библиотеката вече затваряше и беше време да търсим друго място, където да можем да избегнем дома. Наясно си какво ще се разрази, когато се върна вкъщи и мама и Дарън пак започнат да ме навикват.

Познаваш — трябва да познаваш — разочарования, съкрушен поглед, който ще бъде на лицето на Джо за дълго време. Знам, че си внимателна. Знаеш неща, които аз не знам. Знаеш и много неща, които аз знам. Съсредоточи се върху тях за минута. Надявам се, че не е заради нещо, което аз съм направил. Не искам да бъда причината, поради която си избрала точно днешния ден — причината да не можеш да изчакаш двата месеца, докато завършиш училище. Не мисля, че аз съм причината, но просто трябваше да го спомена.

Обядът почти свърши. Ще натисна „изпращане“. Ще бъда много внимателен да прикрия следите си, за да съм сигурен, че никой друг няма да намери тези имейли. Така че да можеш да ми отговориш на писмото.

Наистина, Беа. Отговори ми. Ще ми бъде много трудно да преживея бягството ти, ако не си до мен. Знам, че никога не си имала нужда от мен, Беа. Но по дяволите — наистина имам нужда от теб.

Пиши ми.

Езра

Тема: Аз

От: Беа <b98989898@ymail.com>

До: Езра <e89898989@ymail.com>

Дата: Вторник, 26 март, 02:32, Централно стандартно време

Скъпи Ез,

Все още дишам, ако това имаш предвид под „добре“. И не, не мога да ти кажа къде съм отишла или защо. Това, което мога да ти кажа, е, че да, магнах се за добро. Сбогом, Хигън Вали Съркъл*. Сбогом, Индиана. Беше изненадващо лесно. Когато осъзнах, че искам да си тръгна, потърсих в мрежата „как да избягам от дома“ и получих цялата информация, от която имах нужда.

1. Бягайте само ако сте абсолютно сигурни. (Така е.)
2. Планирайте предварително. (Направено.)
3. Вземането на приятел може да бъде полезно или вредно. (Очевидно избрах вредното.)
4. Пътувайте лесно. (Направено.)
5. Живейте някъде, където можете да се справите. (Има специално предупреждение да не оставате в гора, защото „природата е жестока“. Очевидно този, който е написал това, никога не е живял с мама и Дарън.)
6. Тръгнете в подходящ момент, когато няма да ви видят или забележат. (Направено.)
7. Не носете мобилен телефон или нещо друго, което може да се използва за проследяване. (Направено.)
8. Създайте фалшива самоличност. (Направено.)

* Град в щата Индиана. – Б. пр.

9. Не оставяйте никакви доказателства след себе си. (Направено.)

10. Преди да избягате, гръжте се нормално. (Направено.)

11. Прекъснете всички контакти и не поглеждайте назад. (Направено. Донякъде.)

В тази връзка случаят с Беатрикс Ахърн е, че бяството е точно онова, което всички очакват от нея. Разбира се, те ще бъдат разстроени за известно време, но им дайте няколко месеца и те ще седят, и ще казват: „Какво си мислехте, че ще се случи? Нямаше надежда за нея“. Само гледай. Почти ми се иска да съм там, за да го видя.

Съжалявам за парите. И съжалявам, че си тръгнах, без да се сбогувам. С това никога не съм имала за цел да те прецакам. От всички хора в живота ми ти си последният човек, на когото бих сторила това. Ето защо наруших правилата и създадох този имейл адрес. Ако не беше ти, никога нямаше да погледна назад.

Това, което мога също да ти кажа, е: не си тръгнах заради онова, което ти си мислиш. Не съм изненадана, че Слун не отговаря на обажданията на Джо. Можеш да изпитваш съжаление към Джо, но не прекалявай. Довери ми се за това. Ако някога стане прекалено тежко да живееш с мама и Дарън, иди при Терънс. Обещай ми, че ще го направиш. Спри да изпитваш вина. Колкото по-рано се освободиш от това чувство, толкова по-добре. И не мисли за мен като за Беатрикс. „Беатрикс“ е старият ми живот. Започнах нов живот, с ново име или поне с име, което реших да заема за малко. Между другото, не ти го казвам, за да не започнеш да ми издирваш следите. Ти си моето малко братче и аз те обичам, но винаги ще бъда една крачка пред теб.

С обич,

Аз

П.П. Използвай всеки път частен браузър. НИКОГА не попълвай автоматично паролата. Дори когато си на собствения си телефон.

Тема: Ти. Изчезнала

От: Езра <e89898989@ymail.com>

До: Беа <b98989898@ymail.com>

Дата: сряда, 27 март, 07:45, Източно стандартно време

Скъпа БЕАТРИКС,

аз все още ще прогължавам да те наричам Беа, независимо как в крайна сметка се наричаш. Дори и да искаш светът да те вижда като някой друг, за мен ти винаги ще бъдеш Беа. Освен това няма да спра да те питам къде си. Знам, че вече не е твой проблем, но снощи не беше никак забавно. Мама и Дарън са стигнали до етапа, в който осъзнават, че на родителските им качества няма да се гледа с добро око, щом гъщеря им е избягала.

Когато се прибрах, първото нещо, което ме попитаха, не беше дали съм те виждал, а дали съм казал на някого. Те не ми вярват. Мислех да проверя дали няма да намеря нещо друго в стаята ти, но пристигнах малко късно, защото, докато съм бил на училище, мама я е преобърнала с главата надолу. Сериозно, изглеждаше така, сякаш около сто хрътки са били пуснати да разкъсат всичко със зъбите си. С това не искам да кажа, че стаята ти някога е била чиста, но винаги е била разхвърляна по един предвидим начин. Винаги си казвала, че можеш да намериш каквото си поискаш в нея — ами аз също можех. Но вече не. Дрехите ти бяха разхвърляни навсякъде; тези, които носиш през цялото време, бяха смесени с тези, които никога не обличаш. (Кои си взела? Все още не съм разбрал.)

Плюшените животни бяха извадени от лавицата ти и явно всяко едно е било претърсено. Бележки от Джо лежаха на видно място — не бяха много и сред тях нямаше изпратени в последно време. Тъй като той винаги ти пише съобщения по телефона, за мен беше изненада да видя почерка му. Предполагам, че ти е изпращал бележките в клас или между часовете, когато не отговаряш на телефона си. О, и понеже стана дума за телефони — телефонът ти липсваше. Не знаех какво да направя. Беше трудно да се сърдя от твое име, тъй като беше оставила всичко в стаята ти на благоволенieto на съдбата. Може би, ако бърлогата ти не беше прикрепена към останалата част от къщата, щеше да я изгориш, преди да си тръгнеш. Или може би вече не ти пука кой какво вижда. Кое от двете? Смешното е, че дори и да не бях ядосан заради теб, пак бях ядосан. Отчасти, ще призная, защото реших, че щом правят това с твоята стая, няма причина да не могат да го направят и с моята.

Уверих се, че Дарън се е оттеглил в старото ти убежище, след което приклекнах мама в кухнята. Беше включила телевизора с много силен звук, но не го гледаше. Почти не ме погледна, когато влязох.

– Какво си направила със стаята на Беа? — попитах я.

За момент сякаш ролите ни се бяха разменили; тя беше детето, а аз бях родителят, който току-що я беше хванал да прави нещо, което не е трябвало да прави. Видях как очите ѝ признават, че е направила нещо лошо. Но щом го видях, изразът изчезна.

Сега тя ме изпитваше с поглед.

– Не ми излизай с този тон. Просто се опитвах да я намеря.

– Мислеше, че се крие в някое от чекмеджетата ли? В коша с прането?

– Престани.

Но трябваше да продължа.

– Наркотици ли търсеше? Намери ли нещо съвместно?
Това беше лош ход. Наистина лош ход.

– Дарън! — извика тя.

– Мамо, хайде, стига...

Дарън цъфна на прага. Не му беше приятно, че го прекъсват.

– Какво? — каза той с досада.

– Езра точно ми казваше, че Беа взема наркотици.

– Но аз не казах това!

– Защо ще ме питаш дали съм открила наркотици, ако не си знаел, че тя взема наркотици?

НЕ МОГА ДА ТЕ ПОНАСЯМ! Исках да изкрещя. В деветдесет и девет процента от времето, когато съм вкъщи, точно това ми се иска да направя. Господи, как може да ме оставиш в капана на тези хора? Защо трябва да ги слушам? Знам, че мама е имала трудности, когато татко си е тръгнал. Знам, че не ѝ е било лесно да ни отгледа сама през тези няколко години. Наясно съм, че тя е единственото нещо, което ни гържеше далеч от бездомността. Благодарен съм. Но ако е била достатъчно умна, за да прави всичко това, в кой момент се е отказала? Не беше ли в момента, в който срещна Дарън? Или това е станало постепенно? Почти не си спомням случай, в който да е била на наша страна. Знам, че до даден момент е трябвало да е така. Но с идването на Дарън граничните линии бяха начертани и ние вече не бяхме от една и съща страна. Вече почти не я познавам, тя изглежда толкова далечна. Дарън продължава да гърдори как винаги е знаел, че ти вземаш наркотици, как това обяснява нестабилността и безотговорността ти.

– Не се ли тревожиш, че Беа е наранена? — не се сдържах да попитам.

– Не е наранена — каза категорично мама.

А Дарън — кълна се в Бога, Дарън добави:

– Никой не наранява сестра ти. Тя сама си го прави.

Представяш ли си — той да го каже.

Нямаше смисъл да споря, така че не казах нищо и си излязох. Върнах се в стаята си и се обадих на Джо.

— Какво? — отговори той светкавично и с надежда. — Какво става?

Помислих си — да, той сигурно е решил, че се обаждам с новини. С добри новини. А аз му звъннах само защото не знаех на кого друг да се обадя. А и защото исках да разбера дали ще ме закара на училище на другата сутрин.

Нямам нужда от разрешението ти, за да съжалявам Джо. Трябва да ме разбереш — няма начин да усетиш разочарованието в гласа му и да не изпиташ съжаление към него. Колкото до съвета ти да избягвам грамите — е, добре, какво е прекалено граматично в тази ситуация, Беа? Трябва да ми разясниш, защото от положението, в което съм, човекът, който може да е прекалил с грамите, определено не е Джо.

— Защо не се обажда? — попита ме той.

И аз му казах:

— Защото не иска да я намерим.

Получава се следното: можеш да си повтаряш нещата отново и отново, но в момента, в който ги изкажеш гласно пред друг, те се превръщат в нещо различно, сякаш с думите материализираш страха и този страх придобива такава солидна форма, че може да те нарани. И когато някой друг изкаже нещата, които повтаряш в главата си, се получава същият ефект. Чувстваш се по-добре, когато споделяш, но споделено веднъж, нещото вече не може да се отрече.

— Тя не иска да я намерим — повтори той.

Тогава трябваше да му кажа, че съм се свързал с теб. Беше егоистично от моя страна да не го направя. Но също така подозирах, че ако му кажа, ти ще научиш. С това щях да ти докажа, че не можеш да ми имаш доверие. Знаех, че

няма да получа втори шанс. Не и този път. Така че, вместо да му дам някакъв знак, че си жива, го попитах дали все пак може да ме закара до училище на сутринта. Той каза да. Не вярвам това да те изненадва.

След като затворихме, пак се обадох на Слоун. Тя не отговори. Успях да се откача от вечерята. Мама и Дарън ядoха без мен. Когато по-късно слязох да взема нещо от хладилника, ме сгащи мама и започна да ми опява. Тогава влезе Дарън, грабна студената пица от чинията ми, хвърли я в боклука и застана пред хладилника, докато не се върнах горе. Изядох някои от твоите плодови барчета. Тогава се почувствах странно, защото осъзнах, че ако не се прибереш, никой друг няма да продължи да ги купува.

Ако помолех мама, тя щеше да откаже. Понеже те са твои и ако не си тук, нямат място в тази къща. Знам, че е глупаво. Знам, че мога да си ги купувам сам. Просто ти казвам как работи умът ми в момента.

Дарън се отби в стаята ми, след като си бях легнал. Мразя го, когато го прави. Той винаги стои на прага, сякаш се страхува да не го заразя с нещо.

– Тихо е, нали? — каза той.

– Ъ-хъ — казах.

Беше по-добре да отговоря, вместо да се преструвам, че спя. Той винаги е наясно.

– Разбира се, че е тихо, нали я няма сестра ти да надува музиката си.

Премълчах, че не е тихо, тъй като той продължава да говори. Просто казах: „Ъ-хъ?“. Опитах се да го отегча, за да си тръгне. Това обикновено работи.

– Ти не си като нея — каза той. — Ти въобще не си като нея.

Мисля, че тези гуми бяха замислени като комплимент. Но не и начинът, по който ги изрече. Прозвучаха почти като обига. Прозвучаха така, сякаш ме предизвикваше да

си тръгна. Ти го усети от самото начало, нали? Когато Дарън влезе в живота ни, бях готов да го приема за свой баща. Използвах настелите си, за да го нарисувам в семейните ни портрети. Гледах всяко предаване, което той искаше да гледа. Помолих го да си играем на топка. Обожавах го, защото това правеше мама, и мислех, че и аз трябва да го правя. Ти обаче разбра за какво става въпрос и се заинтересува. Направо се окопа. Вдигаше скандали в Деня на бащата. Отказа да признаеш правото му да сяде на кухненската маса. Не се съмнявам, че ти беше причината да се оженият в наше отсъствие. Беше прозряла, че не го е грижа за нас. Само за нея. Може би дори си знаела, че е дошъл да убеди и нея да не се интересува от нас.

Ти се бореше за контрол над семейството и загуби. А аз просто му го предоставих с крива усмивка и ръчно нарисувана картичка.

Не че не мисля да се махна. Освен това знам, че мога да стигна само до къщата на Терънс, открито казано. Освен там нямам къде да отида. Нямам никого. Искам да кажа, сега имам теб, някъде в неизвестното. Но в момента това не е място, където мога да избягам. Това беше твой избор, не мой.

Беше късно, но все пак му се обадох.

– Какво мислиш? — каза той.

Не ме попита защо се обаждам. Не се оплака, че съм го събудил, че е късно.

– Тук е толкова тихо — казах. И тогава открих, че казвам нещо, което не мисля, че съм казвал някога преди. — Съвсем сам съм.

– Не, не си — отвърна Терънс.

И това беше достатъчно. Това ми трябваше, за да почувствам, че има още някой, който ми остава.

Знам, че мислиш, че съм малък. Знам, че мислиш, че и двамата с Терънс сме малки. Но не ми пука. Достатъчно

голям съм, за да имам нужда от някого. Не мога да си спомня кои бяха последните думи, които ти казах. Това ме влудява. Нямах представа, че са важни.

Трябва да ти изпратя писмото. Рано е. Когато пристигна, Г-жа Голдсмит отвори библиотеката за мен. Джо искаше да намери Слоун. Аз исках да намеря теб.

Пиши ми.

Езра

Не ме напускай
Дейвид Левитан, Дженифър Нивън

Превод *Светлана Дичева-Христова*
Отговорен редактор *Йорданка Фурнаджиева*
Редактор *Йорданка Фурнаджиева*
Коректор *Нина Джумалийска*
Дизайн на корицата и предпечат *Яна Аргиропулос*

Английска. Първо издание.
Формат 60x90/16
Печатни коли 19,5
ISBN 978-619-164-525-1

Издава
enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД
София, бул. „Васил Левски“ 31
тел.: 02/ 943 87 16,
email: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ можете да закупите от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

Тема: Няма. Те.

Сутринта на 25 март 2021 г. е преломен момент в живота на Езра Ахърн. По-голямата му сестра Беа е изчезнала. Няма оставено писмо или някакъв знак, само бележка с имейл адрес, скрита на място, на което единствено той би я открил. Езра никога не е очаквал, че ще бъде оставен сам с майка си и тираничния ѝ приятел. Как ще оцелее сега, когато Беа я няма?

Беа Ахърн винаги е знаела, че трябва да избяга колкото се може по-далеч от дома си. Повод за нейното бягство става съобщение, получено в електронната ѝ поща. Сега тя е съвсем сама в чужд град – без Ез, без да има някакъв план – търсеща човек, който може би не иска да бъде открит.

Докато проблемите в дома на Езра започват да излизат наяве, Беа разкрива тайни от тяхното минало, които завинаги ще променят начина, по който възприемат своето семейство. Разделени, но въпреки това свързани един с друг, пречупени от семейния тормоз и неведнъж спасявани от любовта си, Езра и Беа Ахърн трябва да се научат да си вярват, защото това е единственият начин да бъдат отново заедно.

За първи път Дейвид Левитан и Дженифър Нивън
обединяват талант и създават трогателна история
за надеждата, семейството и откриването на дома и хората,
които имат най-голямо значение.

Цена: 20 лв./10.25 €

9 786181 645251

www.enthusiast.bg